

Vážený senát!

Som jednou z obetí justičného zločinu 80 – tych rokov minulého storočia súvisiacim s vyšetrovaním nevyjasneného známeho prípadu únosu a pravdepodobnej vraždy študentky medicíny z r. 1976.

Iné pomenovanie tejto akcie represívneho aparátu nie je vhodné. Som presvedčený, že príčinou toho, prečo mohlo k takejto justičnej deformácii vôbec dôjsť, nebola len diletantská práca nejakých vyšetrovateľov, z ktorých časť bola vypovedať aj pred týmto senátom. Dôvody sú oveľa hlbšie a myslím, že je potrebné sa im trochu venovať. Dôkazy prináleží samozrejme hodnotiť súdu a mne zostáva veriť, že jeho rozhodnutie sa prikloní svojimi závermi k pravde a bude plne očistené aj moje meno od lží a nepravd, ktoré mi zničili život a pošpinili aj moju rodinu.

Je všeobecne známe, že v období 70- tych a 80- tych rokov, keď som bol vyšetrovaný, neskôr obvinený, obžalovaný a odsúdený aj s ostatnými, riadila ČSSR komunistická strana za pomoci ŠTB. V tých rokoch ŠTB mala o.i. za úlohu udržiavať vzniknutú atmosféru všeobecnej schizofrénie po r. 1968, teda po obsadení územia našej republiky cudzími vojskami. Žili sme v období charakteristickom pre každú diktatúru. Desať rokov po sovietskej invázii každý vedel, čo si môže dovoliť verejne povedať a čo nie. Každý vedel za čo ho môžu hodiť do balíka prenasledovaných a čo mu sťažuje život a osobné uplatnenie. Vplývalo to na konanie každého a nad rámec oficiálnych zákonov a pravidiel. Toto povedomie a strach spoľahlivo fungovali. Dovolím si tvrdiť, že vo všetkých sférach spoločenského života, nevynímajúc represívne orgány.

Obdobie takejto spoločenskej klímy vytváralo autocenzúru v každom, kto chcel bez problémov prežívať v totalitnom systéme. Obavy pred represiou boli v každom, kto dokázal vnímať svoje okolie. Od najvyššie postavených v našom spoločnom štáte až po najnižšieho.

V týchto rokoch už bola skádrovaná väčšina obyvateľstva. Tí, čo verejne protestovali proti okupácii, ich rodiny, ale aj veľa z tých, čo navonok mlčali a boli ako tzv. preverení komunisti. Sledovaná bola aj väčšina z tých čo mali kontakty s kapitalistickou cudzinou. Tí čo mali rodiny v zahraničí, ktorých známi emigrovali a aj tí, čo koketovali s myšlienkou opustiť komunistický oplotok. Niektorých z nich sa ŠTB snažila získať pre spoluprácu, ale všetci boli pod jej stálou kontrolou, alebo nátlakom. Na iných mali v šuflíku pripravené obžaloby napríklad za poburovanie a pod. To boli objekty vhodné a v potrebnú chvíľu použiteľné napríklad ako

falošný a vydierateľný svedok /Lachman/. Tak či tak iná možnosť, ako ísť po vôli a podľahnúť nátlaku a poslúchnuť požiadavky bezpečnosti, nebolo nijako možné bez represíí, alebo aj väzenia. Najjasnejšie sa to prejavilo tým, že boli pozatvárané celé skupiny osôb v hromadných procesoch zdanlivo vzdialených od politického nádychu.

Závery rokovaní ÚV KSČ z tých rokov hovorili aj o nutnom zvýšení boja proti zločinnosti. Otvorili sa tým možnosti na masívnejšie použitie represívneho aparátu. Jeho najaktívnejší ctižiadostiví vedúci činitelia mali možnosť svojej realizácie nad rámec zákona. Z pozície všemocnej ŠTB v spolupráci s KSČ bolo umožnené poskytnúť nadprávomoci bezpečnostným zložkám. To je typickým znakom policajného teroru a tak sa ešte viac mohlo zvýrazniť zneužívanie moci štátu voči svojim občanom. Socialistický právny poriadok, aj tak obmedzený samotným vplyvom komunistického režimu, sa stával ešte represívnejším. Jediným ukazovateľom úspešnosti bezpečnostného aparátu bolo percento uzavretých prípadov. Bol to rukojemnícky systém, ktorý mal vplývať na zastrášovanie ostatných občanov.

V tomto balíku tzv. uzavretých prípadov sa ocitlo aj množstvo nevinných ľudí. Boli to procesy politického charakteru, aj keď navonok verejnosť vnímala len výsledky a tleskala rafinovane prezentovaným zmanipulovaným kauzám. Tak ako sa v 50-tych rokoch davy zúčastňovali masovo ako obecenstvo na kráľovaní nevinných ľudí a odobrovali frenetické urváľkovské vystúpenia, tak boli aj v týchto rokoch podhadzované verejnosti nespravodlivé rozsudky cez médiá poplatné normalizačnému obdobiu.

Bolo pozatváraných množstvo osôb za tzv. rozkrádanie socialistického vlastníctva, pod heslom - kde sa rúbe les, lietajú triesky. To v preklade znamenalo, že ak bolo podozrenie na jedného človeka z trestnej činnosti, tak sa uplatnila sila represíí voči mnohým ďalším nevinným okolo. Pritom podozrením mohla byť úplná hlúposť, napr. od osoby na vás z nejakého dôvodu nahnevanej, alebo keď spomínaná požadovaná autocenzúra nefungovala u kohosi dosť dobre a došlo k prerieknutiu sa na verejnosti myšlienkou proti zriadeniu, alebo vás udal sused, že podľa neho sa chystáte k emigrácii.

Najhoršie bolo, keď boli v takej afére všetci nevinní. Operatívci verejnej bezpečnosti a kriminálky v spolupráci s ŠTB nikdy nepripustili svoj omyl. Vždy vedeli nahradiť obvinenie iným obvinením takto postihnutých. Tak, aby mohli byť dané aspoň tresty do výšky obmedzenia slobody takto postihnutých občanov. To bol obvyklý scenár. Keď sa ani to nedalo, lebo ich obrana bola veľmi čistá a jasná, bolo potrebné zapojiť odborníkov na kamufláže a doviest' vec do konca pomocou propagandy a sily.

Tá prevancovala všetku obranu a človek nemal šancu brániť sa.

To bol spôsob boja proti tzv. vnútornému nepriateľovi, kde mali otvorené dvere najmä tí, ktorí boli ochotní zatvárať hoci aj nevinných ľudí. Propaganda

fungovala v tom období totality stopercentne a vždy s radosťou pomohla. Aspoň mali masu trochu rozptýlenia vo forme povzdychu - tak im treba. Málokto zapochyboval o tom čo sa predostrelo ako kriminálny čin. Čo na tom, že sa dostali do väzníc aj mnohí nevinní a mnohí sa vyhli väzneniu len tým, že kolaborovali na týchto procesoch svojimi krivými výpoveďami.

Všeobecne málo ľudí tušilo, že oficiálna štátna moc pácha zločiny proti ľudskosti. Na takúto propagandu boli zneužití nielen novinári poplatní režimu, ale aj jednostranne informovaná verejnosť.

Snáď som týmto poniektorým z prítomných pomohol spomenúť si na tie roky.

Náš prípad spadá do toho obdobia. A aj jeho vtedajšie uzavretie nespravodlivým rozsudkom v r.1982-3. Či sa to niekomu hoci aj dnes páči, alebo nie. Kompetentní na všetkých úrovniach si pridali do štatistiky červený bod a prezentovali tak plnenie požiadavky všemocného ÚV KSČ .

Nám ministra z FMV Pješčák využil služby spoľahlivého pplk. Pálku na uzavretie nevyšetreného prípadu únosu študentky z r. 1976. Pálka roztočil perzekúciu okolo mnohých ľudí a zmietol ich zo scény normálneho života. Uzavrel prípad a v štatistike pribudla splnená úloha, ukázkový prípad boja proti tzv. vnútornému nepriateľovi. Stačilo pridať zvrhlú nálepku akýchsi rozmazaných synáčikov Nitrianskej „elity“ a aj mediálny úspech bol istý. Málokto v tej dobe zapochyboval o tom, čo sa predostrelo ako kriminálny čin. Všeobecne málo ľudí tušilo, že sa páchajú zločiny na ľuďoch pomocou oficiálnej štátnej moci.

Aj iné aféry a rozsudky tzv. pumpárov, zlatníkov, priekupníkov sa striebrom, či duchovných, vykrádačov kostolov, zeleninárov, ale aj zakamuflované a ukončené násilné trestné činy s rukojemníkmi /umučenie duchovného štbákmi/, ako aj známe prípady tzv. kráľa Oravy/Babinský/, a kráľa juhu /Bielik/ neboli neobvyklé. U posledne menovaných siahla strana aj do vlastných radov, tak ako to robila v 50-tych rokoch. Pritom si to odniesli len jej kasteláni. ŠTB si však pomocou procesov s nimi upevnila svoje nitky na šéfov stranického aparátu a mohla kádrovať podľa potreby ústredia. Tentokrát bežali procesy s menšou intenzitou ako to bolo v 50-tych rokoch. Bez popráv. Ale vždy sa do väzenia v súvislosti s nasilu uzatváranými procesmi zviezlo aj niekoľko nevinných ľudí.

Vtedy tento rukojemnícky spôsob činnosti a uzatvárania prípadov viedol v konečnom dôsledku k odsúdeniu množstva nevinných ľudí. Cieľ bol jasný,

dosiahnuť zvýšenie strachu a absolútny rešpekt voči represívnemu aparátu. Ten mohol prakticky všetko.

Nebol problém vykonštruovať a presadiť kauzu akéhokoľvek druhu. Súdilo sa pod heslom radšej desať nevinných vo väzení ako jeden vinný na slobode.

Takto to bolo aj s našim prípadom, je to vidno zo všetkých tých nezmyselných tisícok strán spisov zbytočnej tzv. práce.

Pretože dostatok vtedajších členov represívneho aparátu a súdnictva prešlo do príbuzných pozícií stále sa aj v našom prípade pociťuje dodnes vo verejnosti ich vplyv. V tom čase sme mali teda aj tzv. federálne orgány v Prahe.

Z FMV ČSSR boli určení tí tzv. operatívci, ktorí mali dotiahnuť nevyšetrený prípad únosu a zrejme aj vraždy študentky medicíny z r. 1976. Boli vybavení špeciálnymi právomocami. A práve tí boli pri zrode najabsurdnejšieho justičného zločinu 80 – tých rokov a „metodicky“ ho sledovali až do jeho konca. Skutočná hierarchia organizovania teroru vtedajšími operatívami je známa len tým, čo sú naozaj zainteresovaní. Tí veľmi dobre vedia, čoho sa dopustili na nevinných ľuďoch. Podľa našich poznatkov pplk Eduard Pálka a jeho kolega Rohan, boli riadení nám ministra Pješčákom, minister bol Obzina. Opakovať a propagovať lož ako pravdu, bez jediného seriózneho argumentu, to bol systém, ktorý si zvolil Pálka za počiatočnú taktiku. Všetci zainteresovaní veľmi dobre vedia, že žiaden seriózny argument svojou činnosťou tento tzv. operatívca do vyšetrovania nepriniesol. Pripravil absurdnú kamufláž a podhodil ju slovenským vyšetrovateľom ako svoje tzv. presvedčenie. To malo a má úroveň vtedajšej propagandy na ktorú bol každý zvyknutý a či chcel alebo nie, musel jej veriť, lebo to sa žiadalo. Tak ako boli rôzne heslá, nadpisy a transparenty. Vlni pri mojom stretnutí s týmto pánom-súdruhom sa zmohol len na opakovanie, že on nič nepodpisoval, že on s tým nič nemá, že to všetko slovenské úrady.

Dnes sa dokonca natočil film o Pálkovom verzii. Je to jeho scenár, jeho fikcia. Reklama k tomuto filmu hovorí, že vychádza zo skutočnej udalosti z r.1976. Je viac než zrejmé, že ide o podporu tejto absurdnej fikcii. Je šokujúce, že majú odvahu pri plnom vedomí ešte aj dnes podhadzovať tvorcom tohto filmu tento justičný zločin ako skutočnosť. Zaujatie stanoviska nášho bývalého GP v minulom roku k prejavu scenáristky tohto filmu, Zinnerovej v tom zmysle, že len vyjadruje svoj občiansky postoj a že je to v poriadku. Je pre mňa signálom k tomu, že dodnes sú vplyvy bývalých tvorcov tejto nezmyselne verzie až po najvyššie orgány represívnych orgánov.

Je šokujúce, že bývalý prokurátor z r. 1981-2 namiesto vysvetlenia svojho vtedajšieho postoja, využil aj svoju výpoveď len na opakovanie svojho tzv.

presvedčenia. Spôsoby a rétorika totalitných „urválkovcov“ sa prejavila v jeho záverečnej reči v r.1982 a v nezmenenej forme aj v súčasnosti. Chýbala mu neistota, ktorú pocítil v r.1990, tam prejavil aj trochu pravdivejší a najme svoj osobný postoj.. **Film je natočený a pripravený na distribúciu práve teraz, keď sa už začalo pomaly zdať, že konečne sa odhaľuje kolosálny zločin a podvod štátnych orgánov osemdesiatych rokov. Zdá sa, že ktosi potrebuje znovu manipulovať verejnú mienku.**

Z ľudského hľadiska mi je nepochopiteľné, že tí čo spôsobili naše nešťastie veľmi dobre osobne vedia čo konali a konajú a že veľmi dobre vedia čoho sa tzv. „tímovo“ vtedy dopustili. A opakujú monotónne skrývanie sa za akýsi „tím“ a akési nepodložené presvedčenie. Vraj obžaloba bola zostavená z podložených výpovedí. Kde zostala logika posudzovania, kde zostala povinnosť zaoberať sa poctivo dôkazmi jasne svedčiacimi o nevine? Kto nariadil zakamuflovanie všetkého čo jasne svedčilo o absurdnosti všetkých obvinení?

Je otrasná, a nanajvýš bezohľadná ich drzosť, že niektorí z nich prišli aj pred tento senát prezentovať svoju vtedajšiu podporu justičného zločinu a nemajú odvahu postaviť sa na stranu pravdy.

Istota nepostihnuteľnosti a spupnosť, ktorú si osvojili v bývalom režime vyšetrujúce orgány im zostala a prejavuje sa znova.. Nie je možné uveriť tomu, žeby sa naozaj vnútorne stotožnili s absurditou celej veci tak, ako bola v minulosti prezentovaná verejnosti a ako ju aj dnes podávajú verejnosti. Je mi ťažko pochopiteľné, že by nemali toľko rozumového vybavenia, aby nevedeli, že spolupracovali na vytvorení nezmyselnej verzie obžaloby a sú súčasťou skupiny ktorá sa dopustila prenasledovania nevinných ľudí. Stačí si pripomenúť hociktorý zo základných pilierov obžaloby a trochu sa nad ním zamyslieť:

-tzv. hlavná svedkyňa Vozárová, dokázateľne v kritickej dobe na vodáckom sústreďení s 30 študentami a inštruktorom. **Pravdepodobnosť jej prítomnosti v Bratislave sa rovná nule**

-privát na Varínskej ul. kde sa mal podľa verzie obžaloby konať tzv. žúr. Na tomto priváte v kritickej dobe bývali dokázateľne iné podnájomníčky.

Pedantne vedená domácnosť pani Turčanovej nepripúšťa alternatívu, že by po takom žúre čo je popísaný obžalobou, nikto z domácich nezaevidoval prítomnosť stôp /bývali tam dve podnájomníčky, a jeden podnájomník, syn domácej, a veľmi pedantná pani domáca/, kľúče od tohto privátu - domu ani od bráničky do predzáhradky sme nemali. **Pravdepodobnosť konania akejsi zábavy na tomto priváte sa rovná nule.**

–**zakamuflovanie svedeckých výpovedí z r. 1976**, ktoré boli uskutočnené čerstvo po únose študentky. Tieto presne popisovali pohyb poškodenej v osudný večer a vylučujú tie, ktoré boli robené pod nátlakom o niekoľko rokov neskôr.

-**stratené vzorky vody a jej rozbor. Prečo sa stratili?**

-absurdný a ničím konkrétnym nepodložený motív, protokol o pitve vylučuje znásilňovanie

- a množstvo ďalších absurdít, nepravdepodobností a domnienok o ktoré sa opiera obžaloba a ktoré vytkol pôvodnému rozsudku z r. 1982 Najvyšší súd ČSFR v r.1990.

-tzv. pachové stopy, aká náhoda, že sa nenašli práve u mňa a Andrášika. Že by vtedy ešte koketovala prokuratúra s myšlienkou, že francúzky budú vypovedať a potvrdia alibi?

Tí čo obhajujú nezmysel obžaloby podľa mňa veľmi dobre vedia, že celá verzia žaloby a pôvodných rozsudkov nie je podložená žiadnou logikou. Zrejme to nemôžu nikdy verejne priznať a zradiť svoje postavenie ako aj postavenie svojich bývalých kolegov. To je moje presvedčenie. Preto ich určite ešte čaká spytovanie vlastného svedomia. Verím, že je to v každom z nich, aj keď sa to navonok nezdá.

Veľmi dobre musia vedieť, že tento vymyslený príbeh o vražde študentky medicíny a verzia obžaloby je kamufláž.

Je však hlbokou urážkou všetkých nevinných obetí ako aj ostatných nepriamo postihnutých touto nespravodlivosťou. Príbeh, verzia obžaloby je zafixovaný v hlavách nezainteresovaných ľudí z tlače v 80-tych rokoch. V skutočnosti neexistuje. Je to fikcia, odborne povedané vyšetrovacía verzia, ktorá nemá nič spoločná s pravdou. Bola vykonštruovaná „tímom“ a aj za pomoci fantázie dnes už zosnulého psychológa Dobrotku, tak váženého a uctievaného a pritom tak zvrhého, že sa nešťít zúčastniť sa psychického trýznenia nevinných ľudských bytostí. Zneužíval svoje postavenie a vedomosti z psychológie, vsugerovával svoje úchylné vety svojim obetiam. V našom konkrétnom prípade to bolo jednoznačné. Fragment z nich neopatrne ponechal aj v súdnom spise ako tzv. podklad k cielenému rozhovoru.

Celá pôvodná verzia žaloby a rozsudku je, jemne povedané, akási skutočne len filmová fikcia, alebo veľmi naivná vyšetrovateľská verzia. Nemôže byť ani len riadnou vyšetrovacou verziou, pretože akýkoľvek policajt by ju musel zhodiť zo stola dávno pred jej predstavením, keby mal možnosť byť naozaj nezávislý. To je môj názor. Preto sa čudujem, že doposiaľ nebolo zo strany prokuratúry za posledných 13 rokov uskutočnené stiahnutie týchto absurdít a nezmyslov zo súdu. Že by na to nebolo dost' času, aby sa tým ktosi na prokuratúre riadne zamyslel? Alebo žeby tu prerástlo čosi z minulosti a ktosi sa bojí odhalenia svojej participácii na tejto špinavosti?

Aký, aspoň jediný krok za posledných 13 rokov urobila prokuratúra k tomu, že by iniciatívne prešetrila aspoň jediný bod z vytýkaných chýb a nedostatkov pôvodného konania, keď boli porušené naše práva v obrovskom rozsahu? Vzišiel zo strany prokuratúry aspoň jeden podnet na vykonanie dôkazu v prospech objasnenia a neohrozoval by pôvodnú verziu

obžaloby? Poskytla prokuratúra aspoň jeden zo zamlčaných a požadovaných listinných dôkazov z r.78-81? Kedy a kto sa vážne zo strany prokuratúry zapodieval tým, čo sa okolo nás dialo pri vyšetrovaní od r.1978 do r.1983 a aj neskôr vo väznici? Vždy bolo vedené šetrenie tak, aby náhodou nebol postihnutý ten či onen vyšetrujúci orgán, alebo vykonávateľ násilia vo väzbe alebo aj neskôr vo väznici. To bolo zvykom a zaužívaným spôsobom. Žeby takýto postoj prokuratúry pretrvával v tých vašich sférach doposiaľ? Ani jeden z našich podnetov nebol pre prokuratúru zaujímavý. Nakoniec ani posledný, o ktorom sme sa pred časom dozvedeli aj pred týmto senátom. Zbitý Lachman. Urobila prokuratúra kroky k tomu, aby zistila dôvody útoku? V normálnych pomeroch by zrejme bolo zahájené pátranie po tých čo ublížili. Ale to by sme zrejme museli byť vplyvnými alebo bohatými s vlastnou ochrankou. Tak ako napríklad bývalý prokurátor v tomto našom prípade. Zatiaľ to tu tak zrejme platí.

Vážení prítomní, hovorím takto kvôli tomu, že nemám obavy o spravodlivý rozsudok pred skutočne nezávislým a nestranným súdom. Som nevinný, nemám s týmto prípadom nič spoločné, dokonca mám dojem, že bola uskutočnená väčšina dôkazov, ktoré v pôvodnom konaní nebolo umožnené vykonať.

Mám však obavy, že predsa len vplyvy strojcov vymysleného príbehu a pôvodnej obžaloby sú doposiaľ aj pre toto konanie prisilné. Svedčí o tom práve to, čo som pred chvíľou spomínal, že je nanajvýš podivné, že ani súčasná prokuratúra za 13 rokov nebola schopná preveriť dôvody pôvodnej obžaloby aspoň v kontexte so zrušujúcim rozsudkom a dávno nestiahla žalobu napr. aj na základe dôkazov vykonaných v tomto konaní, ale naopak, vypočuli sme si v podstate pôvodnú verziu obžaloby ako aj jej zdôvodnenie v znení z r. 1982. Takýto postoj kompetentných mi dáva signál, že nemožno očakávať istotu presadenia pravdy. V tejto konštelácii represívnych orgánov je preto ťažké veriť, že tí ktorí by mali aj formálne potvrdiť svojim rozhodnutím napr. aj moju nevinu, môžu dnes byť naozaj nezávislí vo svojom rozhodovaní a že sú neovplyviteľní zo svojho profesijného prostredia.

Ako sa vyjadril bývalý prokurátor v reakcii pre redaktora Instinktu, vraj oslobodzujúci rozsudok by bol škandál... Pre tých, čo by mohli byť teoreticky minimálne morálne odsúdení za celú túto kamufláž, určite.

Dnes sú medzi nimi aj ľudia veľmi bohatí s veľkým vplyvom a konexiami. Záverečná reč prokurátora v r. 1982, podobná urváľkovskému prednesu 50 - tých rokov, úplne postrádala záujem o dôkazy jasne svedčiace o vymyslenej verzii prezentovanej obžaloby a nakoniec aj v tomto konaní v pozícii svedka tento predstavil svoj postoj na vysokej profesionálnej úrovni voľakedajšieho socialistického prokurátora a všetkých tým vlastne dôrazne upozornil na to, že svoju lož mieni presadzovať aj naďalej. Tak vystúpil aj v TV Markíza, kde má svoj vplyv cez svojho voľakedajšieho spolupracovníka. Neuniklo viacerým, že vlastne svojou výpoveďou, tento krát ako svedok, nahradil už vopred súčasného prokurátora a jeho včerajšie vystúpenie.

Naozaj pre niekoho to bude škandál, ak tento senát vynesie konečne spravodlivý a teda oslobodzujúci rozsudok.

Ak by tomu tak ešte nemohlo byť ani v tejto dobe, nasledoval by ďalší, niekoľkoročný boj za spravodlivosť, možno už aj na medzinárodnej úrovni.

Akísi ctižiadostivci a vykonávatelia zla dostali právomoci a ublížili nevinným ľuďom. Opakujem, že pochybujem, že boli až takí diletanti, aby nevedeli čo spôsobujú. Aby mohli ako tak v tom období totality presadiť svoju nezmyselnú verziu, veľmi tvrdo a protizákonne dosiahli množstvo krivých nepodložených výpovedí niektorých obvinených, ale aj tzv. svedkov. Nelogicky, bez snahy o zistenie skutočnosti. Trápenie mnohých ľudí, ich dlhodobé zneisťovanie, nátlak a zastráňovanie rôznym rafinovaným spôsobom dodnes udržuje v mnohých postihnutých strach a obavy. Vo mne osobne aj obavy z toho, či ešte náhodou nemajú chápadlá, ktoré môžu zasahovať aj do rozhodovania súdov.

Ako je už senát oboznámený s mojou výpoveďou, mal som práve v prvé júlové dni toho kritického roka na návšteve francúzske priateľky z mladosti. Týmto sme sa aj s mojou snúbenkou počas ich pobytu maximálne venovali a jednoznačne mali z pobytu u nás veľmi dobrý pocit, tak ako aj my, ktorí sme im robili program počas všetkých tých dní t.j. od 4.7.1976 do 16.7.1976. Dva dni boli aj v Prahe a po návrate sa chceli ísť niekam zabaviť. Boli sme v UNIC klube aj s mojim priateľom Milanom Andášikom, slušne sme sa tam bavili a vrátili sme sa domov. To je celý môj príbeh. To je nakoniec aj v denníku Lydie Cohen. Tak mal byť uzavretý celý môj dialóg s vtedajšou bezpečnosťou, nebol problém si tieto a ďalšie fakty z obdobia, aj po dvoch rokoch už vtedy poriadne a zodpovedne preveriť.

O to však záujem nebol.

Že som bol vmanipulovaný výsluchmi v podstate od r.1978 do účasti na diskotéke s francúzkami do večera dňa 9.7.1976, t.j, v piatok a nie tak ako spoľahlivo vyplýva z ich denníka, že sme boli na tej diskotéke deň predtým, je pochopiteľné. Je to pochopiteľné pretože sa od počiatku začala vytvárať vymyslená verzia, do ktorej museli byť implantovaní noví svedkovia.. Pálka plnil Pješčakovú úlohu dôsledne. Zneistil mnohých mladých ľudí, ktorých terorizoval celé mesiace nekonečnými výsluchmi. Navonok sa zdá, že nie je podstatné či sme boli na tej zábave vo štvrtok, ako tvrdia francúzky a čo je zreteľné aj z počiatkových výpovedí svedkov Hlavandu, Galla, Tokára a ďalších, ktorí tvrdili, že boli na tej diskotéke, kde sme boli s francúzkami, avšak nedefinovali ten večer ako piatok. Preto je z toho pochopiteľné, že títo ani neboli ihneď po inkriminovanej dobe, t.j. ešte v r. 1976 vypočúvaní. Až samozrejme po dlhých výsluchoch u Pálku, kedy bolo potrebné dohrať jeho falošnú hru so všetkým, aj s obeťami.

Pálka potreboval urobiť diskotéku s novým osadenstvom. Nevadí, že s neskutočným. O to viac sa týmto ľudom mohol vyhrážať, zneisťovať ich a tak získavať falošné svedectvá.

Ak by sme však chceli oprieť pravdu aj o dôkaz, ktorý samozrejme prináleží hodnotiť len súdu, domnievam sa, že najistejším zo všetkých je práve denník Lydie Cohen/Nabet/. Je to dokument veľmi autentický a údaje z neho potvrdzujú skutočnosť vlastne hneď od prvých vyjadrení Lydie a Sylvii Cohen v r. 1982 na našom veľvyslanectve, alebo aj v listoch Mitterandovej, Husákovi, Amnesty internationale, reportérom z r. 2002 atd., až po ich výpovede pred týmto senátom, kedy sme sa dozvedeli ešte aj ďalšie údaje. Lýdia Cohen si denník píše od detstva doteraz a má svoj archív.

Z denníka jasne vyplýva, že sme na zábave boli už vo štvrtok a nie v piatok. Sú v ňom záznamy z ich pobytu u nás od nedele až po štvrtok nasledujúceho týždňa, keď odišli z našej republiky. Z neho je jasné ako po sebe išli dni a aj keď sa v ňom nachádzajú chyby, stačí pozorne čítať. Dátumy a dni sa dajú veľmi presne definovať. Prečo to však neurobili vtedajší vyšetrovatelia? Bolo to preto, že všetci vstúpili do tohto vyšetrovacieho tímu s poriadnou dávkou pokrytectva, alebo zaslepenosti resp. dobre pochopili, čo od nich vrchnosť žiada. Spoznanie pravdy verejnosťou bolo pre nich životne nebezpečné a toho si boli všetci plne vedomí. Preto sú i spisy v archívoch operatívy dodnes prísne tajné?

Ja som priznával účasť na diskotéke, ako takej, s mojimi hosťami z Francúзка. Dátum 9.7.1976 mi bol podvrhnutý pplk. Pálkom v roku 1978, ktorý ma

ubezpečil, že to bolo tohto dňa. V čase, keď som sa ja po prvý raz v živote stretol s pplk. Pálkom, nemal som dôvod mu neveriť a dokonca som si namýšľal, že môžem dopomôcť k zisteniu pravdy. To, že nás všetkých oklamal /nielen mňa, ďalších svedkov a postihnutých, teraz mám na mysli i ostatné orgány činné v trestnom konaní a senáty súdov/, som sa ja dozvedel až vo februári 2003 na tomto hlavnom pojednávaní. Akú „analýzu“, či „expertízu“ denníka spomínal vtedajší prokurátor, keď sa týmto dôkazom nik nezapodieval. Kto nechcel výpovede Lydii a Sylvii Cohen?

Takže dnes by som si dovoľil ešte raz prečítať časť z denníka, z ktorého vyplýva aj moje alibi na večer 9.7.1976. Je to presne tak, ako to bolo aj v tej dobe bezprostredne popísané v denníku Lydiou Cohen a je to aj v súlade s tým, čo vypovedali obidve francúzky.

Je isté, že dňa 9.7.1976, v piatok, som v UNIC klube nebol a neboli tam ani francúzky, ale sme tam boli vo štvrtok. Som presvedčený o tom, že táto skutočnosť bola zistená ŠTB už v tom období a že o tom vedel veľmi dobre aj Pálka, resp. jeho nadriadení a aj Pješčák. Iný dôvod na nezáujem o vypočutie francúziok týmito súdruhmi nedáva logiku. Je len ten, že tu nešlo o zistenie pravdy

Zápisky z časti denníka, preklad urobený súdnym znalcom hovorí:

– Kúpime si miestenku o 4 hodine sa dostávame do vlaku. Žiaľ, vo vlaku veľa ľudí rozumie anglicky, a sprievodca nás vyzve, aby zaplatili lístok – Vo vlaku je jeden vojak a dve dievčatá, z ktorých jedna ukazuje trochu viac svoje nohy.

Spievame a konečne prichádzame do Bratislavy - Je 9 hodín - Fero nás čaká – Sme radi, že ho opäť vidíme - Nesie nám vaky. Prichádzame k Milanovi, Marcela nás ponúkne jedlom a ideme tancovať. Ale Marcela je nahnevaná a zostáva doma. Do dancingu ideme teda len my: Milan, Sylvia, Fero a ja. - 2 autobusy a sme tam. Nemôžeme vstúpiť, pretože treba lístky. Milan tam ide, a o niekoľko sekúnd neskôr je to v poriadku - „Vy ste Francúzky a už to je. Milan je roztomilý, stále sa smeje, podobá sa na Nona - Mám ho rada -

Tancujeme, a rock - Všetci sa na nás pozerajú - Úspech!! Učíme Fera a Milana. Kapela je vynikajúca – Napokon o 12 hod. odchádzame Nie autobusom, berieme si taxík. V taxíku mi Fero položí ruku na šiju a chytí ma za ruku. – Je veľmi nežný v ten večer. - Potom doma, počúvame platne, a jeme. U Milana je stále niečo na jedenie - Marcela spí. Ferovi sa nechce ísť do jej izby.- Rozprávame sa aká noc!!

O 3,30 Marcela vychádza z postele a hovorí – vyhreší Fera, ideme spať.

(nečitateľné) **Piatok 9.7.76: Keď sa o 10 hod, osprchujem, zist'ujem, že fotoaparát nie je vo vaku. Marcela porozumela - Ideme k Ferovi do úradu – Potom prší, silný lejak – Dáme si čaj a Milan a Fero idú pracovať'. Sú 3 hod, my ideme do internátu, či sa nič nenašlo – Nič – U Fera nič - V reštaurácii - nič.- Fero teda mi dal svoj fotoaparát /300 Ks/ - Konečne sme u Fera, Marcela nám robí špagety - nepodarené - Večer ja robím palacinky ale mlieko sa zrazilo. Tiež nepodarené - Rozprávame sa dlho do noci - Potom ideme spať.**

Ja som si denník nepísal, ale napriek tomu som si veľa dojmov z ich pobytu u nás pamätal. Logicky a pri mnohých výsluchoch u Pálku ešte v r. 1978 som nepopieral nikdy, že snád' sme neboli na zábave v ten večer, keď sa vrátili z Prahy /štvrtok/, ale v piatok. Nikdy som nepopieral moju účasť na zábave v kritický večer. Na druhej strane Pálka na súde v r.1990 vypovedal, že sme boli pre neho podozriví, že vraj sme našu účasť spočiatku popierali. Preriekol sa tým vlastne, že mal dôkazy o tom, že sme skutočne v ten kritický večer tam neboli a vlastne na tom to celé postavil. To bol dôsledok Pálkových výsluchov, ktorý nás potreboval mať na diskotéke 9.7.1976. Navyše mi vnucoval rôzne obrazy, ktoré som mal údajne na zábave vidieť. Zdôrazňoval, že predsa by sme nešli na zábavu, keď francúzky pricestovali večer z Prahy. S istotou som však vedel, že sme v UNIC klube s nimi boli a to dokonca dva krát, po druhýkrát ešte aj deň pred ich odchodom. To je vlastne celá vec a problém, ktorý mnohým ďalším svedkom definoval večer ako piatok, práve na základe toho, že tam mali byť francúzky. **Pritom sme tam boli deň predtým.**

Som si istý, že tak ako ja, sa aj mnohí ďalší naivne domnievali, že snád' pomáhajú svojimi poznatkami o sebe a iných z tej doby zistiť pravdu o kritickom večere a pohybe osôb na diskotéke. Že snád' ich informácie by mohli pomôcť odhaliť skutočnosť. Bola to však mylná domnienka. Pálkovi vôbec nešlo o zistenie skutočnosti, ale o uzavretie prípadu. Skutočnosť buď nemohla byť odhalená, alebo naozaj je ťažko sa jej dopátrať. Pálka dokonale zneužil naivitu aj mnohých ďalších mladých ľudí, ktorých v tom čase veľakrát vyšetroval. Potreboval množstvo výmyslov a domnienok, získaných po nekonečných výsluchoch a zastrašovaním. Z tých nemohlo vzísť nič iné len nezmysel. A to mu stačilo. Nadprávomoci a zvrhlosť myslenia tohto človeka boli základom pre vznik najšpinavšieho justičného zločinu.

Operatívci z Prahy určili motív, naznačili miesto činu, pripravili falošných podozrivých, z ktorých bolo treba urobiť už len obvinených alebo svedkov. Podľa toho ako ich vyšetrovatelia spracujú. Zakamuflovali niektoré dôkazy, ktoré im očividne nesesedeli do ich verzie. Dali preč tých svedkov, čo pravdivo popisovali pohyb Cervanovej pred jej únosom z doby vyšetrovania ešte z roku

1976 a niektorým pôvodným svedkom podsunuli novú verziu v opakovaných výsluchoch a včítane mňa s francúzskami umiestnili ako aj ďalších mnohých do večera 9.7.1976. Mnohí ďalší noví podozriví – lebo podľa neho boli všetci podozriví okrem neho - na diskotéke 9.7.1976 tiež neboli, avšak po rokoch práve skutočnosť vplyvu času zneužil Pálka proti nim a dopasoval ich medzi tých, čo tam naozaj boli. Vznikol z toho veľký chaos a nemožnosť zistenia pravdy. Z takto umelo vyrobených mylných výpovedí, boli všetci úmyselne zneisťovaní.

Pálka s Rohanom, podsunuli prípad Slovákom a neskôr už len dozerali ako Slováci dotlačia ich verziu. Pripravených podozrivých bolo neúrekom.- V tomto momente operatívci prestali pátrať. Mali pádny dôvod na zriadenie nového tímu vyšetrovateľov, ktorý opäť podrobne preštudoval už len vytriedené spisy a svedecké výpovede, a mal zhodnotiť, či zistenia sú dôvodom na stíhanie za trestný čin únosu a vraždy. Tento nový tím nebol predurčený na rozmýšľanie, jeho prednosťou malo byť len bezhraničné poslúchanie. Preto nikomu z jeho členov, vrátane dozorujúceho prokurátora, nikdy nechýbali archívne spisy z roku 1976 a to najmä výpovede svedkov podrobne popisujúcich pohyb poškodenej večer dňa 9.7.1976. Tento tím vyšetrovateľov bol vytvorený najmä preto, aby akýkoľvek náznak svedčiaci v prospech obvinených okamžite paralyzoval a znehodnotil. Spolupráca pri činnosti tohoto vyšetrovacieho tímu bola zabezpečená príslušníkmi vnútornej ochrany väznice a dômyselne nasadenými spoluväzňami.

V dobách komunizmu a vtedajšej inkvizície, sa o nariadeniach zhora nediskutovalo. Všetci, ktorí stáli v hierarchii straníckej poslušnosti dostatočne vysoko, si boli veľmi dobre vedomí nebezpečia, ktoré by im hrozilo v prípade nesplnenia rozkazu. Ten sa len plnil.

Nepochopiteľné pre mňa je však iné. Aké myšlienkové pochody prebiehali v hlavách vyšetrovateľov, kým vykonštruovali taký ťažký zločin s toľkými problémami preukazovania, s potrebou toľkých falošných svedectiev o únose, znásilnení a vražde študentky? Koľko námahy museli vynaložiť, aby takáto nezmyselná a krehká konštrukcia vydržala? A koľko snahy stálo urobiť „z hlavných aktérov“ osoby spoločensky nebezpečné, psychopatov a rodených vrahov, keď to vôbec nebola pravda?

Som presvedčený a vyplýva to aj z celého prípravného konania a vtedajšieho rozhodovania súdov, že úloha bola nasledovná:

Vražda študentky musí byť vyriešená, motív vraždy nesmie byť pomsta Arabov, ani iná pomsta. To znamená, že do toho nesmel byť zatiahnutý jej otec so svojou prítomnosťou či minulosťou. Aký iný motív zostáva?

Krádež nie, pretože je už neskoro, v správe bolo uvedené, že mala zlato. Neboli zistené ani stopy násilia.

Jediné stopy, čo mala, bol alkohol, ktorý mala v krvi. Takže musela niekde s niekým piť. Ale s kým?

Jedna jej spolubývajúca vypovedala, že raz sa jej zverila, že boli kdesi na chate pri Piešťanoch, vraj tam veľa pili s akousi spoločnosťou a ani nevie ako sa odtiaľ dostala.

Túto stopu tiež radšej operatívci nepreverovali.

Ako sa mi Pálka vyjadril ešte v roku 1978, bola to dcéra človeka, čo má veľké zásluhy pre štát.

Včera /15.1.2004/však v TV Markíza v hlavnom spravodajstve odznel rozhovor s matkou tej študentky. Vyjadrila sa, že ich rodine bolo vyhrážané. Skúmala niekedy prokuratúra toto tvrdenie?

Pješčáková skupina rozhodla, že tento prípad uzavrie v takej verzii, kde budem ja s francúzskami buď ako svedok, ak budem spolupracovať podľa ich scenára, alebo ako obvinený. Po mojej sťažnosti vtedajšiemu ministrovi vnútra na metódy vedenia výsluchov mi však už priradil jasnú rolu, budem obvinený. Ostatní, ktorí s ním kolaborovali, majú síce zlé svedomie, ale neboli aspoň vo väzení.

Francúzky boli pre túto verziu vždy problém. Aj tento problém vyšetrovatelia zvládli. Boli predsa z kapitalistickej cudziny a preto podľa názoru Pálku, absolútne nedôveryhodné. Potom už len stačilo zabezpečiť, aby neboli prizvané k súdu. To bolo pomerne jednoduché vzhľadom na železnú oponu.

Pálka ma pri výsluchoch ešte v r.1978 informoval, že mu usvedčím páchatel'a, že viem o čom ani sám neviem, že sa mi bude ešte snívať, že budem nútený ešte veľa rozmýšľať. Po jednom takom výsluchu ma viezol do Nitry, kde ma akože chcel umiestniť do väznice. V lokalite Senca mi oznámil, že tam niekde bola nájdená vo vode tá dievčina, že vraj mu tu na Slovensku nikto nechce pomôcť, ale že sa budú ešte celé rodiny triasť, aj ja s manželkou, aj Andrášik. Oznámil mi, že to bola dcéra človeka s veľkými zásluhami pre našu republiku a že na vyriešení tohto prípadu majú veľký záujem aj vysoko postavení ľudia, včítane s. Lénarta. Že nech si nemyslíme, že tu si budú ľudia žiť, v lete chodiť na dovolenky a on že bude mať nedoriešený prípad. V aute mi ďalej povedal, že pre mňa i Andrášika pripraví cely a že sa stretne pred súdom, pretože vraj je presvedčený, že niečo viem, čo by mohlo objasniť, alebo by mohlo byť prospešné k vyriešeniu prípadu, že budem nútený si spomenúť, či chcem alebo nie, ináč, že na to doplatím, že spôsobí rozvrat v mojej rodine a budem ľutovať. V Nitre ma nedal do väznice, ale výhražkami a nadávaním do pochybného

charakteru a „blbejch Slováku“ ma vyložil v meste. Vyhlásil tiež, že bude pokračovať ďalej konšpiračne, že budú celé rodiny nútené rozmýšľať o prípade a že sa ešte veľa ľudíom zatočí tuná z toho prípadu hlava. Viem, že bol v tom čase aj za mojím svokrom v zamestnaní, tomuto som sa ja už predtým zdôveril, že za mnou chodia príslušníci ZNB. Tento mi dohovárať, aby som povedal všetko čo viem, nech si však nevymýšľam, že sa vyšetruje zložitý prípad a že mu bolo tiež vyhrázané a nadávané celej rodine a že bol prekvapený jednaním tohoto pracovníka.

Napriek tomu si myslím, že som bol celým týmto šetrením v roku 1978 nútený vydať zo seba maximum úvah, domnienok a pod. Nevedel som si však vysvetliť, prečo sa odo mňa chcelo tvrdiť to, o čom som nebol presvedčený, prečo napr. nebol záujem o vypočutie Francúzok ohľadom upresnenia ich pobytu u nás, resp. i z našej účasti na zábave. Tieto si predsa mohli tiež niečo spomenúť z kritického večera, čo som si nemusel pamätať ja. Dnes som si istý, že to bolo preto, že už vtedy Pálka veľmi dobre vedel, že som s francúzskami v ten večer v UNICU nebol.

Absolvoval som rad výsluchov v roku 1978.

Pálka ma znemožňoval nadávkami, vyhrázaním, opakovaním jeho právomoci na zatváranie ľudí, istotou, že jemu sa nič nemôže stať a že tu na Slovensku ho budú všetci poslúchať. Čo sa robilo so Zimákovou (Vozárovou) neviem, ale asi to nebolo v rámci zákona, keď bola donútená ku krivým výpovediam. Útržky z jej výsluchov u Pálku sú nahraté. Bol to psychický teror k naplneniu kohosi scenára.

Z rozsiahleho spisového materiálu plného ľudských výmyslov sa podarilo urobiť obžalobu voči ľuďom, napriek totálnym rozporom, nepravdepodobnostiam a za podpory strachu ľudí pred väzbou. Výsluchmi, vzájomným upodozrievaním vzniknutým z krivých počiatkových obvinení vyprodukovaných pod psychickým tlakom a neskorších výpovedí niektorých obvinených, hľadajúcich východisko z absurdnej nezmyselnej situácie a podozrievania sa tvorili podklady pre absudrtnú obžalobu. Bez racionálneho zhodnotenia výpovedí vyšetrovateľmi. Bez náznaku o snahu zistiť pravdu, títo vyhodnocovali absurdné výpovede ako možnú skutočnosť. V psychickej otupenosti zlyhávala ľuďom súdnosť, sebaobviňovali a krivo obviňovali iných. Že nebola nikým z príslušných orgánov sledovaná logika a pravdepodobnosť týchto výmyslov ináč, než s cieľom čím viac zamotať ľudí, je zjavné z toho, že nakoniec z toho spravili obžalobu. Pálka presne splnil to, čo mi pred rokmi oznámil. Zlikviduje celé rodiny zamotá na Slovensku veľa ľudíom hlavu a iní budú hľadať východisko, lebo mu tu vraj nikto nechce pomôcť ! Falošnosť jeho postoja bola zrejmá od samého začiatku.

Ak by sme my, dnes obžalovaní, spáchali tak závažné trestné činy, tak by sme sa aspoň dohodli na rovnakých výpovediach a zabezpečili si dokonalé alibi. Mali

by sme na to niekoľko rokov. S týmto prípadom ale nikto z nás nemá nič spoločné.

Na začiatku týchto udalostí, ktorými začala moja nesloboda bola zneužitá právomoc niekoľkými ľudmi. Zakryli ju tzv. presvedčením. Dnes, po všetkom čo sme konečne mohli aj pred týmto senátom počuť to vyzerá tak, že hodnota akéhokoľvek presvedčenia je v tom, ako sa dokáže vyrovnáť s faktami a pravdou. Tie sú, pevne verím konečne jasné, aj keď chceli byť zatajené štátnymi orgánmi a nebyť roku 1989, nikdy by sme sa k nim verejne nemohli hlásiť tak, ako nám to konečne bolo pred týmto súdom umožnené.

Mohli byť ešte pre úplnosť možno vykonané ďalšie dôkazy:

Sú to najmä archivované spisy a ostatné dokumenty z r. 1978-81.

Chýbajú fotografie, ktoré spomínala Lydia Cohen, ktoré jej boli predložené z diskotéky z r. 1976 a, na ktorých sú francúzky na zábave a o ktoré jej ten čo mal s ňou pohovor na veľvyslanectve v r.1982 ukazoval.

Kapela, ktorá dňa 8.7.1976 hrala na diskotéke používala občas aj husle.

V záznamoch z SÚV SZM z toho roku to bola Jana Kociánová s orchestrom. Totižto Lydia aj Sylvia Cohen zhodne vypovedali, že bolo zvláštne, že na tej zábave, ktorej sme sa zúčastnili, kapela používala aj husle!

Elán, ktorý hral v stredu a v piatok 9.7.1976 husle nikdy nepoužíval.

Tiež chýbajú doličné predmety, ktoré boli napriek našim námietkam zničené.

Ak presvedčenie začne používať silu, aby zatlačilo fakty, môže spôsobiť žiaľ a bolesť mnohým nevinným a ich blízkym. To sa nám stalo. Až po neopísateľnú hranicu. Bezdôvodne. Bez príčiny. To je to najstrašnejšie. Je to zlý zásah do viery v dobro a spravodlivosť. Mne táto viera pomáha prežiť dlhoročné útrapy nezmyselného obviňovania z činov, na ktorých nemám žiadnu účasť. Úlohu, ktorá mi bola priradená obžalobou považujem za hlbokú urážku mojej osobnosti, ktorú mi prostredníctvom represívnych orgánov v 80 –tych rokoch nezmyselne priradila spoločnosť pre ktorú som sa stal záujmovou a sledovanou osobou vedenou vo zväzkoch ŠTB / reg .č. 23076 na 12 správe ZNB/, kvôli mojím kontaktom s rodinou Cohen z Francie od r. 1968 a neskôr aj kvôli mojím kontaktom s jednou rodinou v Nemecku.

Predkladám súdu ešte kópie niektorej korešpondencie z toho obdobia. T.j. tesne pred príchodom francúziok na Slovensko v r. 1976 a potom, po ich odchode a tiež prvý list, ktorý som dostal ešte v r. 1968. Aj táto korešpondencia nepriamo dokazuje, že sme mali veľmi dobrý priateľský vzťah. Je úplný nezmysel akákoľvek moja účasť na trestnej činnosti popisovanej obžalobou.

Diskotéky v Mlynskej doline počas ich pobytu na Slovensku som sa zúčastnil práve kvôli francúzkam. Je vylúčené, aby som ich opustil a poslal s kýmsi neznámym z diskotéky preč. Pýtam sa znovu, kto dal právomoci Pálkovi na konštrukciu nezmyselnej verzii celého prípadu? Kto ochraňoval jeho metódy a absurdné závery? Jeden z nich, ktorý sa dostal do obžaloby, je aj ten, že by som francúzky opustil a nechal ich odvieť neznámymi, podotýkam, že v tej dobe aj mne cudzími ľuďmi. Akú logiku má tento nezmysel?

Lydia a Sylvia Cohen boli u nás hosťami vítanými a vzácnymi. Tiež ich celý pobyt u nás, niekoľkoročná vzájomná korešpondencia, moja návšteva u nich a mnoho ďalších dôkazov hovorí o tom, že verzia o mojej účasti na trestnom čine počas ich pobytu u nás je úplný nezmysel.

Prežil som väčšinu života rozmýšľaním o tom, kto zavraždil tú študentku, ako sa to mohlo stať, kto a ako ma do tohto šíleného nezmyslu zatiahol a prečo. Uvedomujem si však aj to, že spoločnosť a súdy majú chronický, dlhoročný problém, ako sa vysporiadať s týmto prípadom. Som presvedčený, že nie preto, že by nebolo dostatok dôkazov o našej nevine, ale preto, že vychádzajú najavo zákulisné skutočnosti o trestnej činnosti tých, čo majú na svedomí celú túto justičnú deformáciu. Ale to už nie je môj problém.

Ja som nevinný, problém má spoločnosť s vysporiadaním sa s faktom, že s uvedeným prípadom nemám ja a ani nikto so spoluobvinených nič spoločné.

Na spáchanú krivdu na nevinných ľuďoch sa zabudnúť nedá.

V Bratislave, 16.1.2004

Ing. František Čerman